

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277747968/facsimile.pdf> (tilgået 23. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Datter, jeg ikke har kunnet nævne endnu, men snart må tale om, så sandt de mer end nogen blev mit Liv; et sådant Menneske Doktor Ørebro og måske mest af alle Jacobus Uz, Rovdyret og Helgenen; et sådant Menneske Lucie Camrath, og sådanne Mennesker De og Fru Ellen — Gud velsigne Dem — som vil være over at lytte til en gammel, fattig Mands stakkels, ligegyldige Liv, og endog siger, at det kan være Dem til Nytte og Glæde.

Hin stærke Guds Vin, Eberhard vilde, jeg skulde rumme, den havde jeg kun spildt, men hine dyreste Tårer på Jorden, Medlidenhedens uselviske Gråd — tro har jeg bevaret dem, der blev grædt over mig, og den skal jeg uspildt frembære for Herren på Dommens Dag, og kan hælde jeg, et af hans ringeste Kar, dog således kan blive et af de Vidner, Eberhard troede mig støbt til — ikke en Tordnens Søn, men en Tårernes Sen — ti jeg, som ikke har levet Livet, lærte Livet i dets Dyb at kende og kan for Herren vidne om dets Sår og Skrammer, men også om dets lægende Salve, vidne, hvad hans Skabning var. —

Om min Skoletid vil jeg helst kun tale lidt. Alle de, der var mine Lærere og ikke så til mig, men foragtede min Forsagthed og mit tunge Nemme, er jo nu for længst borte, og de fleste af dem, der var mine Kammerater og med mig fortsatte deres første Barndoms Lege med Tusser og Orme, er døde som hine. Og Gud Herren har set i deres Hjærter, at de vidste ikke, hvad de gjorde, så sandt som jeg forlængst har set det og glemt det og tilgivet det . . .

De rev mit fattige Tøj i Stykker, de knuste min Tavle og fyldte min Hue og min Lomme med Blæk og splittede mine Bøger for alle Vinde. De nåede mig, hvor jeg gemte mig i Legepladsens Hjørner, de spurgte mig om Husel i Pistolstræde, om Eberhard og min Moder, som Skøgen fandt på Trappestenen ved Færgelejet — og jeg begreb ikke, hvorfra de vidste det. De holdt mig under Posten, til jeg blev stiv og blå, og haglede mig til med Istumper og Snebolte.

Og Lærerne så det og trak på Skuldrene og lo, fordi